

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.507 van 26 april 2016
in de zaak A. 217.732/VII-39.547.**

In zake : de VZW COMITÉ VOOR EEN LEEFBAAR LOUISE-MARIE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Guy Van der Aa
kantoor houdend te 9600 Ronse
Grote Markt 33
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Steve Ronse en Meindert Gees
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
Beneluxpark 27B
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :
de NV OB&D
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Tom Malfait en Charlotte Ponchaut
kantoor houdend te 9000 Gent
Kasteellaan 141
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 3 december 2015, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw van 1 oktober 2015 waarbij het bestuurlijk beroep ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 26 maart 2015, houdende het weigeren aan de NV OB&D van de milieuvergunning voor het exploiteren van een stortplaats categorie 2,

gelegen aan de Schorissesteenweg te Ronse, gegrond wordt verklaard, de beroepen beslissing wordt opgeheven en aan de NV OB&D de gevraagde vergunning wordt verleend voor een termijn van twee jaar.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Peter Provoost heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 april 2016.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Guy Van der Aa, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Meindert Gees, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaten Tom Malfait en Charlotte Ponchaut, die verschijnen voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Peter Provoost heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De betwisting betreft de uitbating van een voormalige zandgroeve in Ronse, nabij de dorpskern Louise-Marie en het zogeheten Muziekbos. De voormalige zandgroeve fungeert thans als stortplaats. Het terrein

heeft de bestemming ontginningsgebied, met als nabestemming bosgebied. In een straal van 100 meter rond de perceelsgrenzen staan vier woningen; er ligt woongebied met landelijk karakter op 120 meter afstand; rond de inrichting bevindt zich natuurgebied, bosgebied, uitbreidingsgebied voor bos en landschappelijk waardevol agrarisch gebied; deze omringende gebieden zijn voor het grootste deel aangeduid als habitatrictlijngebied en VEN-gebied.

3.2. De NV OB&D is de eigenaar van een deel van het terrein. Voor dat deel is tot 31 augustus 2011 een milieuvergunning verleend voor de exploitatie van een zandgroeve/stortplaats categorie 3.

3.3. Op 30 juli 2010 dient zij een aanvraag in voor het hernieuwen en veranderen van de lopende milieuvergunning. De aanvraag omvat twee grote onderdelen: er wordt enerzijds een hernieuwing gevraagd van de vergunning voor een definitieve opslagplaats (hierna: DOP) voor niet-verontreinigde uitgegraven bodem en niet-verontreinigde bagger- en ruimingsspecie, en anderzijds het veranderen van een ander deel van de stortplaats categorie 3 in een stortplaats categorie 2 voor niet-reinigbare gronden en sedimenten die als niet-gevaarlijke afvalstoffen worden ingedeeld.

3.4. Op 28 april 2011 verleent de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen de vergunning voor de zogenaamde DOP, voor de gevraagde termijn van zeven jaar. De deputatie weigert echter de vergunning voor de stortplaats categorie 2, en motiveert die weigering als volgt:

“Uit het advies van de OVAM blijkt tevens dat vanuit afvalloogpunt gezien, er planmatig bovendien geen extra categorie 2-capaciteit wenselijk is, aangezien er op heden voldoende capaciteit is op de bestaande categorie 2-stortplaatsen, waarbij momenteel de leefbaarheid van bepaalde stortplaatsen in het gedrang komt door een dalende afvalstoffenaanvoer (ingevolge het afvalbeleid en de opgelegde stortverboden). Het vergunnen van een dergelijke categorie 2-stortcapaciteit zou in dat opzicht een negatieve impact hebben in functie van een efficiënte benutting en afwerking van de bestaande vergunde categorie 2-stortplaatsen in Vlaanderen”.

3.5. De aanvrager stelt bestuurlijk beroep in tegen de gedeeltelijke weigering van de vergunning.

3.6. Met een besluit van 29 maart 2012 verklaart de bevoegde Vlaamse minister het beroep gegrond, verleent zij een vergunning voor zowel het onderdeel DOP als voor de stortplaats categorie 2, legt zij hierbij een reeks bijzondere vergunningsvoorwaarden op, doch vermindert zij de termijn van de vergunning van zeven jaar tot vijf jaar.

Bij arrest nr. 225.043 van 10 oktober 2013 vernietigt de Raad van State het voornoemde besluit van 29 maart 2012.

3.7. Op 22 oktober 2013 vraagt de VZW Milieufront Omer Wattez om een bestuurlijke maatregel op te leggen teneinde de in uitvoering van de vernietigde vergunning reeds gestorte afvalstoffen te laten verwijderen en het terrein in zijn natuurlijke toestand te herstellen. De afdeling Milieu-inspectie beslist op 20 november 2013 om niet in te gaan op dat verzoek, omdat de gevraagde maatregel “disproportioneel en voorbarig zou zijn” aangezien na het vernietigingsarrest opnieuw moet worden beslist over de vergunningsaanvraag. Op 31 januari 2014 verwerpt de verwerende partij een bestuurlijk beroep tegen de beslissing van de afdeling Milieu-inspectie, omdat er volgens haar geen sprake is van een milieumisdrijf. De VZW Milieufront Omer Wattez heeft tegen deze beroepsbeslissing een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad van State (zaak A. 212.172/VII-39.093).

3.8. Ingevolge het vernietigingsarrest van 10 oktober 2013, doet de Vlaamse minister met een besluit van 21 mei 2014 opnieuw uitspraak over het beroep van de NV OB&D tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 28 april 2011. Het beroep wordt verworpen en de weigering van de gevraagde milieuvergunning wordt bevestigd. De NV OB&D vraagt de nietigverklaring van deze beslissing (zaak A. 213.113/VII-39.171).

3.9. Naar aanleiding van deze weigeringsbeslissing rijst volgens de exploitant de “noodzaak tot tussentijdse afwerking”, en komen er bij hem “milieujuridische en milieutechnische randvoorwaarden en inzichten” tot stand, op basis waarvan hij een afwerkingsplan opmaakt, met het oog op een “snelle afwerking”, die volledig past “in het kader van zijn verantwoordelijkheden, zoals aangeduid in het Voorzorgbeginsel”. Op 3 oktober 2014 vraagt hij daarom aan de toezichthoudende overheid om “enerzijds akte te willen nemen van de principes” van zijn afwerkingsplan en “anderzijds de door de exploitant voorgestelde voorzorgsmaatregelen (lees: het uitvoeren van de afdek van stortcel 1) op de daartoe best passende wijze te willen notuleren, eventueel goedkeuren”. Meer concreet stelt hij:

“Omwille van het Voorzorgbeginsel (DABM), dient de zone met de reeds gestorte sedimenten zo snel mogelijk definitief afgewerkt te worden (i.e. met een afdichtlaag en eindafdek). Om dit praktisch mogelijk te maken, zullen alle sedimenten die reeds aanwezig zijn in het stortvak samengebracht worden in het diepste punt van de deponie. Op deze manier kan een geïsoleerde stortcel gevormd worden. Deze wordt hierna ‘stortcel 1’ genoemd; het saldo van de deponie wordt voortaan stortcel 2 genoemd.

[...]

Het afwerkingsplan voor stortcel 1 zal formeel ingediend worden bij de toezichthoudende overheid na het verkrijgen van de (thans in aanvraag zijnde) nieuwe milieuvergunning voor het afwerken van deze stortcel. De stortplaatsdeskundige beroept zich ondertussen op het voorzorgsprincipe om de actueel aanwezige milieuimpacten van de openliggende stortzone te beheersen, en om bijgevolg deze stortcel nu reeds af te werken. Hij brengt middels voorliggende bijkomend afwerkingsplan de toezichthoudende overheid op de hoogte van de plannen van de exploitant”.

3.10. Vervolgens dient de NV OB&D op 28 oktober 2014 een nieuwe milieuvergunningsaanvraag in. Het voorwerp ervan wordt als volgt toegelicht:

“Voor de hele inrichting:

Doel van het project is het zo spoedig mogelijk realiseren van het reliëf en de inrichting van de volledige voormalige site Bohez te Ronse, gelegen aan de Schorissesteenweg. [...] Onderhavige milieuvergunning handelt over het resterende deel, met name het deel dat reeds vergund is geweest (milieuvergunning [...] dd. 29.03.2012), en dus volledig is ingericht als stortplaats conform Vlarem II. De opvulling hiervan zal een minimale tijd in beslag nemen, zodat de gehele site snel kan worden ingericht zoals voorzien in

het natuurinrichtingsplan waaraan de lopende stedenbouwkundige vergunning refereert.

[...]

[...] Stortvak 2A beschikt momenteel niet meer over een vergunning (zie bijlage G6a+b en de historiek van milieuvergunningen zoals toegevoegd in bijlage 1 van de MER-ontheffingsnota).

Het stortvak 2A werd ingericht conform Vlarem II (folie e.d.) voor een totale oppervlakte van ca. 1,9 ha en een volume van 76.000 m³. Slechts 12.921 m³ van de destijds vergunde 76.000 m³ werd gestort onder de vorm van steekvaste sedimenten (≥ 10 kN/m²). In het kader van het algemeen voorzorgsprincipe wordt de reeds gestorte materie (SV 2A deel 1) [...] samengebracht in het meest noordelijke gedeelte van SV 2A en wordt afgewerkt als een geïsoleerde stortcel, conform alle geldende Vlarem II bepalingen. Dit gebeurt in samenspraak met Dept. Leefmilieu, Afd. Milieu-inspectie en OVAM, en onder de leiding van een stortplaatsdeskundige. Dit stortvak (SV 2A deel 1) zal volledig afgewerkt zijn op het moment dat de vergunning verkregen wordt voor verdere exploitatie van SV 2A deel 2.

Voor de onderdelen bij verandering:

Onderhavige aanvraag heeft betrekking op de verdere opvulling van stortvak 2A deel 2 met een monostroom bedrijfsgebonden niet-reinigbare (niet-gevaarlijke) gronden.

Er wordt van de gelegenheid gebruik gemaakt om de reeds (legaal) gestorte afvalstoffen van SV 2A deel 1 mee aan te vragen. Deze afvalstoffen werden gestort krachtens een geldige milieuvergunning ([...] dd. 29.03.2012). Ze werden geborgen in een aparte cel (o.a. aparte waterhuishouding), conform de bepalingen van Vlarem II, met als doel de mogelijke hinder of impact op het leefmilieu te voorkomen. Er kunnen geen afvalstoffen meer worden toegevoegd aan deze cel, gezien deze reeds volledig gesloten is.

Met OVAM werd afgesproken dat de volgende rubrieken dienen te worden aangevraagd:

- Stortvak 2A deel 2: monostortplaats voor niet gevaarlijke afvalstoffen:
rubriek 2.3.6.b.4
- Voor de vergunning van de legaal reeds gestorte afvalstoffen in stortvak 2A deel 1, de tijdens de vergunning toepasselijke rubriek:
rubriek 2.3.6.b.3
- Algemene rubriek voor stortplaatsen:
rubriek 2.4.4

Er wordt gesteld dat de aanwezigheid van de rubriek 2.3.6.b.3 geen beletsel is voor de rubriek 2.3.6.b.4 (monostortplaats), gezien beide afvalstromen netjes gescheiden zullen gedeponneerd zijn, in aparte cellen (ondermeer aparte waterhuishouding).

Verder zal de vergunde mazouttank buiten gebruik gesteld worden. De mazouttank en bijhorende verdeelslang zullen verwijderd worden.

Opmerking: de exploitant verklaart hierbij dat deze milieuvergunningsaanvraag geen afstand betekent van de hangende vorderingen voor de Raad van State, geen enkele nadelige erkenning inhoudt en wordt ingediend onder voorbehoud van alle rechten”.

3.11. Op 26 november 2014 vraagt de VZW Milieufrent Omer Wattez om een bestuurlijke maatregel op te leggen om de reeds gestorte afvalstoffen te laten verwijderen. Op 9 januari 2015 beslist de afdeling Milieu-inspectie om niet in te gaan op dat verzoek, overwegende dat “OB&D nv vanaf 15 oktober 2014 tot 12 december 2014 de gestorte materialen op eigen initiatief heeft ingekapseld, door deze te herprofilen en te isoleren door middel van kleilagen en PE-folies en te voorzien van een eindafdeklaag, waarbij de aanvaarde stortplaatsdeskundige erop toegezien heeft dat deze werkzaamheden werden uitgevoerd conform de sectorale voorwaarden van artikel 5.2.4.5 VLAREM II dit om mogelijke milieueffecten van de niet afgewerkte stortplaats naar de omgeving toe maximaal te beheersen”, dat “de toezichthouders van de afdeling Milieu-inspectie tijdens de periode van de aanvoer van de afvalstoffen, maar ook na het arrest nr. 225.043 van de Raad van State van 10 oktober 2013, en dus na het stopzetten van de stortactiviteiten, verschillende plaatsbezoeken hebben uitgevoerd in en rond de voormalige cat. 2-stortplaats en geen verontreinigingen of hinder hebben vastgesteld”, dat “zowel bij de aanleg van de stortplaats als bij het inkapselen van de materialen OB&D nv de momenteel best beschikbare technieken heeft aangewend, zodat mag verwacht worden dat deze beschermingsmaatregelen de beste garanties bieden voor een langdurige bescherming op zeer lange termijn, dus ook na de voorziene nazorgperiode van 30 jaar”, dat “er nog een beroepsprocedure bij de Raad van State lopende is, zodat er momenteel nog geen definitieve beslissing over de vergunningstoestand van de voornoemde cat. 2-stortplaats genomen werd” en dat “in de huidige situatie het opleggen van de verzochte bestuurlijke maatregel, namelijk het bevel geven om ‘de gestorte afvalgrond te verwijderen en het terrein in zijn natuurlijke toestand te herstellen’, op dit ogenblik dan ook disproportioneel en voorbarig zou zijn”.

3.12. Bij besluit van 19 maart 2015 verwerpt de Vlaamse minister het bestuurlijk beroep tegen de afwijzende beslissing van de afdeling Milieu-inspectie. De VZW Milieufrent Omer Wattez vordert de nietigverklaring van voornoemde beslissing (zaak A. 215.988/VII-39.400).

3.13. Tijdens het openbaar onderzoek over de nieuwe vergunningsaanvraag worden 72 bezwaarschriften ingediend. Het college van burgemeester en schepenen van de stad Ronse geeft een ongunstig advies over de aanvraag.

3.14. Op 26 maart 2015 weigert de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen de gevraagde vergunning. Ze motiveert:

“De voorgestelde (incl. alternatieve) afwerking en aanplantingen wijken af van hetgeen werd vooropgesteld in het natuurontwikkelingsplan, dat werd opgemaakt op 15 januari 2007 en werd verankerd in de bovenvermelde stedenbouwkundige vergunning van 6 juli 2007 en hypothekeert de realisatie van de vooropgestelde nabestemming.

Bijgevolg dient eerst dit natuurontwikkelingsplan aangepast te worden vooraleer de gevraagde milieuvergunning kan afgeleverd worden.

Het feit dat de afwerking van een stortplaats categorie 2 de afdekking vereist met een kleilaag, een HDPE-folie en een drainagesysteem en een beperkte leeflaag van 1,5 m hypothekeert de ontwikkeling van de vooropgestelde bosvegetatie met de garantie dat de uitgevoerde afwerking van de stortplaats niet wordt aangetast. De kans is reëel dat het wortelgestel van de bosvegetatie op termijn het drainagesysteem aantast of de HDPE-folie en de kleilaag doorboort. In de ontheffingsnota wordt trouwens zelf aangegeven dat het niet wenselijk is om diepwortelende soorten aan te planten op de aangevraagde monostortplaats.

De exploitant dient de aard van de opvulling van stortvak 2 te kiezen in functie van de door de overheid sinds 2007 juridisch concreet vastgelegde nabestemming.

Aangezien de door de overheid vooropgestelde natuurontwikkeling niet wordt gegarandeerd en rekening houdend met de aanwezige habitatrichtlijngebieden in de onmiddellijke omgeving wordt geoordeeld dat de geplande stortplaats en de gevraagde regularisatie van de reeds aanwezige stortplaats niet verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving”.

3.15. Tegen deze weigeringsbeslissing tekent de NV OB&D bestuurlijk beroep aan, waarin ze onder meer stelt:

“De vorige vergunningsaanvraag werd in laatste aanleg geweigerd op basis van het advies van de OVAM en de beweerde overcapaciteit die niet verenigbaar zou zijn met het Uitvoeringsplan ‘Milieuverantwoord beheer van huishoudelijke afvalstoffen’.

Eén en ander werd daarom opnieuw afgestemd met de OVAM op basis waarvan een nieuwe milieuvergunningsaanvraag werd ingediend. Deze nieuwe

aanvraag laat de lopende Raad van State-procedure uiteraard onverkort nu het voorwerp van de aanvraag op advies van - en in nauw overleg met - de OVAM werd aangepast.

Doel van de voorliggende milieuvergunningsaanvraag is om de reeds in stortvak 2A gestorte materialen terug te laten vergunnen en een stortplaats categorie 2 voor bedrijfsgebonden niet-reinigbare en niet-gevaarlijke gronden aan te vragen voor de resterende opvulling van stortvak 2A (opvulcapaciteit van 62.079 m³).

Aan het concept van de exploitatie werd aldus niets gewijzigd. Enkel werd in de aanvraag een loutere herkwalificatie doorgevoerd van de te aanvaarden afvalstoffen, niets meer en niets min”.

3.16. In het kader van de beroepsprocedure worden de volgende adviezen verleend:

- a) het departement Ruimte Vlaanderen adviseert voorwaardelijk gunstig, verwijzend naar eerdere adviezen; of de nabestemming bosgebied kan worden gerealiseerd moet blijken uit de milieutechnische evaluatie, en hoe dan ook is het natuurontwikkelingsplan dat deel uitmaakt van de stedenbouwkundige vergunning van 6 juli 2007 bindend;
- b) de Vlaamse Milieumaatschappij, afdeling Operationeel Waterbeheer, adviseert eveneens voorwaardelijk gunstig;
- c) de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij (hierna: OVAM) “bevestigt [...] haar gunstig advies van 15 januari 2015 voor de aanvraag van de nv OB&D voor het veranderen door uitbreiding en wijziging van de bestaande DOP met een bedrijfsgebonden stortplaats”;
- d) de afdeling Land en Bodembescherming, Ondergrond, Natuurlijke Rijkdommen, het Agentschap voor Natuur en Bos, de afdeling Milieuvergunningen en de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie brengen een voorwaardelijk gunstig advies uit.

3.17. Op 1 oktober 2015 neemt de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw de thans bestreden beslissing waarbij voor een termijn van twee jaar vergunning wordt verleend voor:

“[...] het uitbreiden van een DOP met een stortplaats categorie 2, [...], omvattende:

- een stortplaats categorie 2 voor anorganische niet-gevaarlijke afvalstoffen met een laag organisch/bio-afbreekbaar gehalte met een opvulcapaciteit van 12.921m³;
- een mono-stortplaats categorie 2 voor bedrijfsgebonden, niet-reinigbare, niet-gevaarlijke gronden;
- een stortplaats die maximaal 1.050 ton per dag ontvangt;
- het verwijderen van de vergunde stookoliehouder van 5.000 liter;
- het verwijderen van de vergunde verdeelslang”.

In artikel 5.2 van dit besluit worden de volgende bijzondere vergunningsvoorwaarden opgelegd:

- “- de doorwortelbare zone boven de deponie bedraagt 2 meter (1 meter teelaarde, 0,5 meter draineringslaag, 0,5 meter klei) waaronder zich de HDPE-folie bevindt; onder de HDPE-folie (waarbij de gebruikte foliematerialen minstens gelijkwaardig zijn aan een HDPE-folie van 2,5 mm dikte) bevindt zich een slecht doorlatende kleilaag gelijkwaardig aan een laag van 0,5 meter dikte met een K-waarde die kleiner of gelijk is aan 1.10⁻⁹ m/s;
- de laag met teelaarde bevat voldoende organisch materiaal en klei zodat de bodem over een voldoende vochthoudend vermogen beschikt voor het laten ontwikkelen van het bos;
- de effectief aangeplante loofboomsoorten zijn standplaatsgeschikt (dus passend voor de aan te brengen niet vervuilde grondlaag);
- het nieuw opgestelde natuurontwikkelingsplan wordt gevolgd;
- in zone 8 (spontane bosontwikkeling) wordt geen teelaarde aangebracht zodat de inname door nitrofiele soorten wordt tegengegaan;
- de bodem van de gracht bestaat uit Diestiaan-steen: er wordt hiervoor geen afvalbeton gebruikt;
- de uitvoering van het aan te planten bos gebeurt op een minder kunstmatige manier; de bomen worden niet in rechte lijnen aangeplant zoals reeds uitgevoerd;
- de kwaliteit van het percolaat wordt in een logboek bijgehouden en er wordt pas met pompen van het percolaatwater gestopt wanneer dit water een aanvaardbare kwaliteit heeft bereikt en/of het blijkt dat de verontreinigde fractie niet kan infiltreren;
- de interne werfweg tot aan de stortplaats is verhard;
- een wielwasinstallatie;
- regelmatige reiniging van de wegenis door een borstelmaschine;
- er wordt alleen gewerkt op weekdays tussen 7u30 en 17u00;
- de aanvraag tot wijziging van de milieuvorwaarden met toepassing van artikel 5.2.1.5, §5, van titel II van het VLAREM wordt gedeeltelijk toegestaan; er wordt een groenscherm langs de oostzijde van de inrichting geplaatst; langs de westzijde wordt geen groenscherm aangebracht; langs de zuidzijde wordt een groenscherm geplaatst tot aan de zone die volgens het natuurontwikkelingsplan voorzien is van een gracht en amfibieënpoel; langs de noordzijde wordt er aanvankelijk een

groenscherm geplaatst tot aan de weegbrug en acceptatiezone; op het moment dat de weegbrug en acceptatiezone niet meer noodzakelijk zijn, wordt de gehele noordzijde van de inrichting voorzien van een groenscherm”.

Voor de beoordeling van de zaak zijn de volgende overwegingen van het bestreden besluit van belang:

“[...]

Overwegende dat het beroep ingediend door de exploitant betrekking heeft op het weigeren van de milieuvergunning voor het uitbreiden van een DOP met:

- een stortplaats categorie 2 voor anorganische, niet-gevaarlijke afvalstoffen met laag organisch/bio-afbreekbaar gehalte met een opvulcapaciteit van 12.921 m³ (regularisatie) in stortvak 2A, deel 1;
- een mono-stortplaats categorie 2 voor bedrijfsgebonden niet-reinigbare, niet-gevaarlijke gronden met een opvulcapaciteit van 62.079 m³ in stortvak 2A, deel 2;
- een stortplaats die maximaal 1.050 ton per dag ontvangt;

[...]

Overwegende dat tijdens het openbaar onderzoek 72 bezwaren werden ingediend die betrekking hebben op planologische onverenigbaarheid, strijdigheid met de beleidsvisie van de stad Ronse, onmogelijkheid tot uitvoering van het natuurontwikkelingsplan, strijdigheid met het gelijkheids-, onpartijdigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, een illegaal stort, geen kennis van de aard van de gestorte materialen, vermenging van gronden, stof-, geur- en verkeershinder, schadelijke invloed van het stort, onvoldoende garantie in de toekomst, risico op wortelpenetratie en windval, ernstige gevolgen voor de omringende natuur en voor de omwonenden die grondwater oppompen indien lekkage en reeds voldoende stortplaatsen categorie 2 voorhanden;

[...]

Overwegende dat de weigering in eerste aanleg gebaseerd is op onverenigbaarheid van een stortplaats met de nabestemming als bosgebied; dat, gezien de afwerking van een stortplaats categorie 2 de afdekking vereist met een kleilaag, HDPE-folie en een drainagesysteem en een beperkte leeflaag van 1,5 meter, deze stortplaats de ontwikkeling hypothekeert van de vooropgestelde bosvegetatie met de garantie dat de uitgevoerde afwerking van de stortplaats niet wordt aangetast; dat de kans reëel is dat het wortelgestel van de bosvegetatie op termijn het drainagesysteem aantast of de HDPE-folie en de kleilaag doorboort zodat er hemelwater door de afdichtlaag naar het stort zal sijpelen; dat in de ontheffingsnota zelf wordt aangegeven dat het niet wenselijk is om diepwortelende soorten aan te planten op de aangevraagde monostortplaats; dat de in de ontheffingsnota (p. 70-71) voorgestelde (alternatieve) afwerking en aanplantingen afwijken van hetgeen werd vooropgesteld in het natuurontwikkelingsplan dat werd opgemaakt op 15 januari 2007 en werd verankerd in de stedenbouwkundige vergunning van 6 juli 2007; dat bijgevolg eerst het natuurontwikkelingsplan moet aangepast

worden vooraleer een milieuvergunning hiervoor kan verleend worden; dat bovendien de exploitant de aard van de opvulling van stortvak 2 moet kiezen in functie van de door de overheid sinds 2007 juridisch concreet vastgestelde nabestemming;

[...]

Overwegende dat met het besluit [...] van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 28 april 2011 vergunning werd verleend voor een termijn verstrijkend op 28 april 2018 voor de verdere gedeeltelijke opvulling van een zandgroeve met niet-verontreinigde uitgegraven bodem en/of niet-verontreinigde bagger- en ruimingsspecie met een capaciteit van 83.200 m³ (namelijk stortvak 1); dat evenwel met dit besluit van de deputatie van 28 april 2011 vergunning werd geweigerd voor een categorie-2-stortplaats voor anorganische, niet-gevaarlijke afvalstoffen met een laag organisch/bio-afbreekbaar gehalte met een capaciteit van 76.000 m³ (stortvak 2A) (en een ontvangcapaciteit van 750 ton/dag); dat met het ministerieel besluit [...] van 29 maart 2012 het besluit van de deputatie van 28 april 2011 werd gewijzigd in die zin dat nu ook de categorie-2-stortplaats voor anorganische, niet-gevaarlijke afvalstoffen met een laag organisch/bio-afbreekbaar gehalte met een capaciteit van 76.000 m³ (en een ontvangcapaciteit van 750 ton/dag) werd vergund en de vergunningstermijn werd beperkt tot 28 april 2016; dat de exploitant vanaf 26 augustus 2013 is gestart met het bergen van steekvaste sedimenten in stortvak 2A, deel 1 (circa 22.900 ton of 12.921 m³); dat evenwel met het arrest van de Raad van State nr. 225.043 van 10 oktober 2013 het ministerieel besluit van 29 maart 2012 werd vernietigd;

Overwegende dat met het ministerieel besluit [...] van 21 mei 2014 het besluit [...] van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 28 april 2011 (weigering voor een categorie-2-stortplaats voor anorganische, niet-gevaarlijke afvalstoffen met een laag organisch/bio-afbreekbaar gehalte met een capaciteit van 76.000 m³) werd bevestigd; dat de exploitant tegen deze beslissing in beroep is gegaan bij de Raad van State; dat de procedure momenteel nog lopende is; dat dit evenwel inhoudt dat er momenteel geen vergunning meer is voor een categorie-2-stortplaats in stortvak 2A, deel 1, voor anorganische, niet-gevaarlijke afvalstoffen met een laag organisch/bio-afbreekbaar gehalte;

Overwegende dat onderhavige vergunningsaanvraag alleen stortvak 2A betreft; dat voor stortvak 2A, deel 1, er momenteel geen milieuvergunning is, terwijl hier in het verleden al wel anorganische, niet-gevaarlijke afvalstoffen met een laag organisch/bio-afbreekbaar gehalte werden gestort (met een opvulcapaciteit van 12.921 m³);

Overwegende dat met onderhavige vergunningsaanvraag getracht wordt om de reeds gestorte materialen in stortvak 2A, deel 1 (de hierboven vermelde stortplaats categorie 2-voor anorganische, niet-gevaarlijke afvalstoffen met laag organisch/bio-afbreekbaar gehalte met een opvulcapaciteit van circa 22.900 ton of 12.921 m³), te regulariseren waarbij deze reeds gestorte materialen worden afgedekt en geïsoleerd (een definitieve afsluitlaag met eindafdek bovenaan de stortcel); dat de verdere opvulling van het resterende volume zal gebeuren met een monostroom van bedrijfseigen niet-reinigbare, niet-gevaarlijke gronden (in stortvak 2A, deel 2) (opvulcapaciteit van 62.079 m³); dat deze monostroom

niet-reinigbare gronden alleen afkomstig zal zijn van de eigen bedrijfsactiviteiten en niet van derden; dat de grondstromen afkomstig zullen zijn van de zusterbedrijven van OB & D, zijnde BSV en GRWestkust; dat gemiddeld 40.000 tot 60.000 ton gronden per jaar zal aangevoerd worden; dat het gronden betreft die volgens de actuele technische en economische kennis niet op een verantwoorde wijze kunnen gereinigd worden, doch die anderzijds wel moeten voldoen aan de sectorale acceptatiecriteria voor categorie-2-stortplaatsen;

Overwegende dat in de aanvraag vermeld wordt dat onderhavige milieuvergunningsaanvraag niet betekent dat afstand wordt genomen van de vergunningsaanvraag die momenteel bij de Raad van State ligt;

[...]

Overwegende dat volgens het ontheffingsdossier alleen streekeigen struik- en boomsoorten zullen worden aangeplant in overeenstemming met het natuurontwikkelingsplan; dat het natuurontwikkelingsplan inhoudt dat het oorspronkelijke sterk glooiende reliëf zal worden hersteld op de OB & D- en Bohez-sites; dat vervolgens hier een bosgebied zal ontwikkeld worden deels door aanplanten van bomen en struiken op verschillende bodemtypes (afwerkingslagen variëren van rijke gronden tot arme, zandige gronden), deels door spontane ontwikkeling; dat daarnaast open ruimtes met moeras en ruigtevegetaties worden voorzien, namelijk moerassige depressies en poelen waar het hemelwater niet kan infiltreren wegens een onderliggende waterdichte kleilaag, en kruidachtige vegetaties (ruigten), onder andere op de zuidelijke hellingen; dat deze moerassige depressies en poelen reeds grotendeels zijn aangelegd (met name langs de site Bohez);

Overwegende dat de keuze van de aanplantplaats van de boomsoorten in zone 5 van het natuurontwikkelingsplan zal uitgevoerd worden in functie van de bodemgesteldheid (de diepst wortelende soorten ter hoogte van de DOP en de categorie-3-stortplaats van Bohez, de ondiep wortelende soorten eerder bovenop de monostortplaats); dat het ondiep wortelen van de aangeplante soorten eveneens via hakhoutbeheer zal gestimuleerd worden; dat de soortenlijst uit het natuurontwikkelingsplan zal gerespecteerd worden;

Overwegende dat de stedenbouwkundige vergunning van 6 juli 2007 voorwaardelijk gunstig is; dat in de voorwaarden ervan wordt opgelegd dat de voorwaarden van het subadvies (voorwaardelijk gunstig) van het Agentschap voor Natuur en Bos van 16 maart 2007 moeten worden uitgevoerd; dat dit de volgende voorwaarden zijn:

- het nieuw opgestelde natuurontwikkelingsplan wordt gevolgd;
- in zone 8 (spontane bosontwikkeling) wordt geen teelaarde aangebracht zodat de inname door nitrofiële soorten wordt tegengegaan;
- de bodem van de aan te leggen gracht bestaat uit Diestiaan-steen (dit is voldoende aanwezig op de site); er wordt hiervoor geen afvalbeton gebruikt;
- de uitvoering van het aan te planten bos gebeurt op een minder kunstmatige manier; de bomen worden niet in rechte lijnen aangeplant zoals reeds uitgevoerd;

dat het aangewezen is dat deze voorwaarden expliciet worden opgenomen in de

bijzondere voorwaarden van onderhavig besluit; dat in het subadvies van 16 maart 2007 van het Agentschap voor Natuur en Bos eveneens vermeld wordt dat in het ontwikkelingsplan aan de zuidzijde steile hellingen werden voorzien; dat dit mogelijke erosie tot gevolg kan hebben; dat daarom dit ontwikkelingsplan werd herzien door de versie van 1 december 2006 waarbij de steile hellingen worden beperkt en een zuidelijke gracht met verspreide poelen in trapvorm wordt voorzien; dat dit nieuwe plan grotendeels overeenkomt met het eerste natuurontwikkelingsplan, uitgezonderd de toevoeging van de erosiewerende ingrepen;

Overwegende dat het subadvies van 26 juni 2015 van het Agentschap voor Natuur en Bos voorwaardelijk gunstig is; dat volgens het Agentschap voor Natuur en Bos het realiseren van de nabestemming bos met passende afwerking geen aantasting zal inhouden van het naburige habitatrictlijngebied of van de instandhoudings-doelstellingen daarvoor; dat in dit verband verwezen wordt naar het subadvies van het Agentschap voor Natuur en Bos van 24 februari 2009;

Overwegende dat in bijlage bij het subadvies van 26 juni 2015 van het Agentschap voor Natuur en Bos een kopij van het voorwaardelijk gunstige subadvies van het Agentschap voor Natuur en Bos van 7 december 2009 (in het kader van de milieuvergunningsaanvraag voor het opvullen van stortvak 1 met niet-verontreinigde grond dat voor 80% voldoet aan de bodemsaneringsnorm voor bestemmingstype I), voor het opvullen van stortvak 2 met niet-reinigbare sedimenten (besluit [...] van 11 maart 2010 van de deputatie [...]) gevoegd is; dat in deze milieuvergunningsaanvraag van 2009 eveneens een afsluitlaag (geologische barrière en HDPE-folie) en een afdichtlaag (slecht doorlatende laag bodemmateriaal met daarop een HDPE-folie) met eindafdek (drainerende laag en bewortelingslaag) wordt voorzien; dat volgens dit subadvies van 7 december 2009 het bij de afwerking van het stort belangrijk is dat de HDPE-folie onder de kleilaag wordt voorzien zodat de bewortelbare ruimte 2 meter dik zal zijn; dat de wortels zich hoofdzakelijk zullen ontwikkelen in de 1-meter-dikke laag teelaarde; dat immers, indien de grond van voldoende kwaliteit is, de wortels niet onmiddellijk de neiging zullen hebben om dieper uit te groeien, wat ze wel zouden doen in moeilijker omstandigheden; dat volgens dit subadvies van 7 december 2009 het vochtophoudend vermogen van de teelaarde voldoende groot moet zijn (voldoende hoog gehalte aan klei en compost) zodat de bomen niet zullen leiden onder droogtestress; dat dus de kans dat er zich veel wortels in de kleilaag zullen ontwikkelen gering is; dat, indien de wortels toch de diepte van de folie bereiken, deze wortels zullen afbuigen en de folie niet doorboren; dat volgens dit subadvies van 7 december 2009 een folie onder de afsluitende kleilaag een goede garantie is in het voorkomen dat het niet-reinigbaar materiaal vrijkomt onder andere bij een windworp (waarbij een wortelkluit een deel van de bodemlaag opheft); dat volgens dit subadvies een eindafdek van 2 meter diepte niet zal verhinderen dat de bomen stevige wortelstelsels kunnen ontwikkelen zodat de eindbestemming bos effectief kan gehaald worden;

Overwegende dat volgens het subadvies van 26 juni 2015 voor het gehele ontginningsgebied een natuurontwikkelingsplan is opgesteld; dat dit natuurontwikkelingsplan is verankerd in de stedenbouwkundige vergunning

van 6 juli 2007; dat het aanplanten van het bos, zoals voorzien in het natuurontwikkelingsplan, dus al beslist is; dat hierbij wel een goede afwerkingslaag nodig is zodat het bos zich ook op lange termijn goed kan ontwikkelen; dat de milieuvergunning kan verleend worden mits wordt voldaan aan de volgende voorwaarden:

- de doorwortelbare zone bedraagt 2 meter (1 meter teelaarde, 0,5 meter draineringslaag, 0,5 meter klei) waaronder zich de HDPE-folie bevindt;
- de laag met teelaarde bevat voldoende organisch materiaal en klei zodat de bodem over een voldoende vochthoudend vermogen beschikt voor het laten ontwikkelen van het bos;
- de effectief aangeplante loofboomsoorten zijn standplaatsgeschikt (dus passend voor de aan te brengen niet vervuilde grondlaag);

dat het aangewezen is om deze voorwaarden op te nemen in de bijzondere voorwaarden; dat bijgevolg kan aangenomen worden dat, mits de hierboven vermelde maatregelen worden nageleefd, de deponie niet de nabestemming van bosgebied hypothekeert; [...]”.

IV. Tussenkomen

4. Met een op 23 december 2015 ingediend verzoekschrift vraagt de NV OB&D om in het geding te mogen tussenkomen.

Er is grond om dat verzoek in te willigen.

V. Ontvankelijkheid van de vordering

Exceptie

5. De tussenkomen partij werpt op dat het maatschappelijk doel van de verzoekende partij, voorheen de VZW Louise-Marie Tegen Asbest genaamd, tot voor kort erin bestond “actie te voeren tegen de geplande inrichting van een asbeststort in Louise-Marie”, maar dat zij op 14 mei 2012 plots een statuten- en naamswijziging heeft doorgevoerd met als doel “zich in te zetten voor een leefbaar Louise-Marie”. Volgens de tussenkomen partij was het maatschappelijk doel van de verzoekende partij echter reeds verwezenlijkt, aangezien van de plannen om een asbeststort op het terrein te vestigen reeds was afgestapt, is er geen sprake van een ideologische visie in hoofde van de

verzoekende partij met het oog op “de leefbaarheid” van Louise-Marie, maar veeleer van een campagne gericht tegen elke mogelijke verdere activiteit op de betrokken site ongeacht of deze schadelijk is voor het leefmilieu, wordt de realisatie van de nabestemming natuur door dergelijk handelen van de verzoekende partij alleen maar uitgesteld, ontbeert een VZW elk persoonlijk belang wanneer zij is opgericht of omgevormd met als enig doel het instellen van een welbepaalde procedure en vereist de Raad van State dat een vereniging kan aantonen dat zij verschillende activiteiten organiseert ter realisatie van haar maatschappelijk doel.

Voorts merkt de tussenkomende partij op dat geen band van evenredigheid bestaat tussen het in de huidige statuten van de verzoekende partij te uitgebreid en algemeen omschreven materieel actieterrein en de beperkte draagwijdte van het bestreden besluit. Daarnaast stelt zij dat in het verzoekschrift niet wordt verduidelijkt op welke wijze de “leefbaarheid van Louise-Marie” in het gedrang zou komen door het bestreden besluit. Ten slotte acht zij de “technische argumentatie” van de verzoekende partij over de rechtstreekse impact van de bestreden beslissing niet overtuigend en zelfs op verschillende punten niet correct.

Beoordeling

6. De verenigingen zonder winstoogmerk kunnen krachtens de wet van 27 juni 1921 betreffende de verenigingen zonder winstoogmerk, de internationale verenigingen zonder winstoogmerk en de stichtingen, in rechte optreden ter verdediging van het doel of de doeleinden waarvoor ze zijn opgericht.

Wanneer een VZW, die niet haar persoonlijk belang aanvoert, voor de Raad van State optreedt, is vereist dat haar maatschappelijk doel van bijzondere aard is en derhalve onderscheiden van het algemeen belang, dat zij optreedt ter verdediging van een collectief belang, dat haar maatschappelijk doel door de bestreden handeling kan worden geraakt, en dat niet blijkt dat dit maatschappelijk doel niet of niet meer werkelijk wordt nagestreefd (R.v.St, algemene vergadering van de afdeling bestuursrechtspraak, Coomans e.a,

nr. 187.998 van 17 november 2008).

Anders dan de tussenkomende partij aanneemt is het niet vereist dat er daarenboven ook een band van evenredigheid zou bestaan tussen het actieterrein van de verzoekende partij en de beperkte territoriale draagwijdte van de aan de milieuvergunning verbonden milieueffecten.

7. Het begrip “leefbaarheid”, zoals vermeld in de statuten van de verzoekende partij dient te worden begrepen in de gebruikelijke betekenis van de aanwezigheid van een kwaliteitsvolle leefomgeving voor de mens. Alzo vermag de tussenkomende partij aan het voornoemd begrip geen ruimere betekenis te geven teneinde het belang van de verzoekende partij te ontzeggen. Voorts werd de verzoekende partij in 2007 opgericht naar aanleiding van een welbepaald concreet project van de tussenkomende partij, die naderhand dat project niet langer wenste te realiseren. Naar aanleiding van een nieuw project dat in de plaats kwam, heeft de verzoekende partij haar naam en maatschappelijk doel gewijzigd, waardoor niet langer verwezen wordt naar een specifiek project, maar algemeen naar de bescherming van de leefbaarheid in de betrokken deelgemeente. Louter het gegeven dat het nieuwe project blijkbaar de aanleiding is geweest voor de wijziging van de naam en het maatschappelijk doel, laat niet toe te besluiten dat de vereniging enkel bestaat om de tussenkomende partij te dwarsbomen, welke activiteit deze ter plaatse ook zou willen ondernemen. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat gebeurlijke vergunningen voor vergelijkbare andere projecten in de omgeving de verzoekende partij onverschillig zouden laten.

De vergunde inrichting is een als hinderlijk ingedeelde inrichting klasse 1, van niet geringe omvang, en die door haar aard ook na het beëindigen van de exploitatie een blijvende impact kan hebben op de leefomgeving. Zulks volstaat voor een vereniging die zich precies de bescherming van die leefomgeving tot doel heeft gesteld om het vereiste belang te hebben bij het indienen van een annulatieberoep.

Bovendien wordt vastgesteld dat de bestreden vergunning betrekking heeft op een inrichting die is omgeven door habitatrichtlijngebied en VEN-gebied, op een terrein waar, na het beëindigen van de ontginningsactiviteiten, de door het gewestplan opgelegde nabestemming bosgebied dient te worden gerealiseerd. Zij heeft een weerslag op het realiseren van die nabestemming, onder meer doordat de aard van de materialen waarmee de voormalige groeve wordt opgevuld, bepalend is voor de eindafwerking, en daardoor voor de wijze waarop de nabestemming kan worden gerealiseerd.

De exceptie wordt verworpen.

VI. Onderzoek van de vordering

8. Krachtens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

A. Ernst van de middelen

Tweede middel

Standpunt van de partijen

9. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: motiveringswet), van artikel 11, § 3, van het decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen (hierna: materialendecreet), van artikel 21 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende

de milieuvergunning (hierna: Vlarem I), van het integratiebeginsel en van het vertrouwens-, het zorgvuldigheids-, het rechtszekerheids- en het motiveringsbeginsel, doordat:

- “- de Vlaamse minister van Leefmilieu in het kader van deze beroepsprocedure op 21 mei 2014 de vergunning weigerde voor categorie 2-stortplaats voor anorganische niet gevaarlijke afvalstoffen met laag organisch/bioafbreekbaar gehalte omwille van de strijdigheid met het uitvoeringsplan ‘Milieuverantwoord beheer van huishoudelijke afvalstoffen’ en verweerster met voorliggend besluit geen deugdelijke motieven aanreikt om hier van af te wijken,
- de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw in haar besluit van 1 oktober 2015 in het kader van een nieuwe vergunning de regularisatie voorziet van de categorie 2-stortplaats voor anorganische niet gevaarlijke afvalstoffen met laag organisch/bioafbreekbaar gehalte en doordat de Minister er aan voorbij gaat dat deze regularisatie betrekking heeft op de Vlarem rubriek 2.3.6.b.3),
- illegaal liggende afvalgronden niet door een nieuwe milieuvergunning kunnen geregulariseerd worden en er in de voorliggende vergunning geen afdoende argumenten terug te vinden zijn die een regularisatie verantwoorden,
- OB&D NV een vergunningsaanvraag gedaan heeft voor de Vlarem rubriek 2.3.6.b.4) monostortplaats voor niet gevaarlijke afvalstoffen, andere dan inerte afvalstoffen hoewel de reeds gestorte afvalgronden onder de Vlarem rubriek 2.3.6.b.3) ressorteren,
- niet aangetoond werd dat OB&D NV, noch zijn zusterbedrijven BSV en GRWest over bedrijfseigen afvalgronden beschikken in de hoeveelheden die werden vergund om te storten, zijnde 40.000 tot 60.000 ton per jaar”.

In de toelichting bij het middel zet de verzoekende partij uiteen dat artikel 11, § 3, van het materialendecreet bepaalt dat milieuvergunningen bedoeld in § 1 van dat artikel enkel kunnen worden verleend als ze niet strijdig zijn met de bepalingen van het decreet, de uitvoeringsbesluiten ervan en de uitvoeringsplannen. OVAM heeft op 4 november 2013 wat de stortplaats categorie 2 betreft, een ongunstig advies verleend, waarna de verwerende partij de vergunning heeft geweigerd, overwegende:

“[...] dat de te storten materialen zullen worden aangeleverd vanuit daartoe vergunde en/of erkende grond- en slibrecyclagecentra of vanuit conform verklaarde bodemsaneringsprojecten, waarbij door de OVAM werd verklaard dat de materialen als niet-reinigbaar beschouwd moeten worden;

Overwegende dat er in het advies van de OVAM van 4 november 2013 wordt verwezen naar het Uitvoeringsplan ‘Milieuverantwoord beheer van huishoudelijke afvalstoffen’; dat dit uitvoeringsplan betrekking heeft op alle bedrijfsafvalstoffen die terechtkomen in de beschikbare eindverwerkingscapaciteit voor niet-gevaarlijk afval in Vlaanderen (onder andere de categorie 2-stortplaatsen); dat de afstemming van de stortcapaciteit op het aanbod een strategie is van dit uitvoeringsplan; dat deze strategie uitmondt in de taakstelling dat de beschikbare stortcapaciteit voor niet-gevaarlijk afval in Vlaanderen afgestemd is op het aanbod niet-brandbaar huishoudelijk en bedrijfsafval voor verwijdering op lange termijn;

Overwegende dat uit het advies van de OVAM blijkt dat er planmatig geen extra categorie 2-stortplaats wenselijk is aangezien er voldoende capaciteit is op de bestaande categorie 2-stortplaatsen; dat het vergunnen van de categorie 2-stortplaats een negatieve impact zou hebben op de efficiënte benutting en afwerking van de categorie 2-stortplaatsen in Vlaanderen; dat dit onder meer van belang is om de hinder van de verschillende stortplaatsen in de tijd te beperken en om de realisatie van de nabestemming op de betrokken locaties te bespoedigen;

Overwegende dat de te storten afvalstoffen voor de categorie 2-stortplaats uit onderhavige aanvraag zonder problemen op de bestaande categorie 2-stortplaatsen gestort kunnen worden; dat door het vergunnen van de stortplaats categorie 2 van onderhavige aanvraag er in het Vlaamse Gewest een overcapaciteit beschikbaar zal zijn ten opzichte van het afvalaanbod; dat dit in strijd is met het Uitvoeringsplan ‘Milieuverantwoord beheer van huishoudelijke afvalstoffen’;

Overwegende dat artikel 11, § 3, van het decreet betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen (materialendecreet) stelt dat milieuvergunningen alleen kunnen worden verleend als ze niet strijdig zijn met de bepalingen van dit decreet, de uitvoeringsbesluiten ervan en de uitvoeringsplannen; dat het verlenen van de milieuvergunning voor de categorie 2-stortplaats in strijd zou zijn met het Uitvoeringsplan ‘Milieuverantwoord beheer van huishoudelijke afvalstoffen’ en bijgevolg niet verleend kan worden [...]”.

In haar advies van 2 juni 2015 over de nieuwe vergunningsaanvraag, schrijft OVAM evenwel:

“De OVAM heeft op 15 januari 2015 [...] een GUNSTIG advies verleend voor de aanvraag van de nv OB&D voor het veranderen door uitbreiding en wijziging van de bestaande DOP met een bedrijfsgebonden stortplaats voor niet-reinigbare, verontreinigde gronden afkomstig van de eigen bedrijvigheid van de exploitant gelegen in een zandgroeve (meer bepaald het ingerichte stortvak 2A, deel 2) te Ronse voor een termijn van 2 jaar.

Vanuit het oogpunt afval- en materialenbeleid kan de aangevraagde stortplaats op heden vergund worden met de aanvaarding van de bedrijfseigen afvalstroom, die zou instaan voor een voldoende grote aanvoer op de stortplaats

(gemiddeld 40.000 ton/jaar). Op die manier kan de site op een zeer korte termijn van maximum 2 jaar worden opgevuld, zodat het landschapsherstel en de nabestemming bosgebied snel kan gerealiseerd worden”.

Volgens de verzoekende partij “rept [de bestreden beslissing] met geen woord over de twee adviezen van OVAM en evenmin over de toepassing van de bepaling van het Materialendecreet en de uitvoeringsplannen”. Ze citeert omstandig uit het uitvoeringsplan “Milieuverantwoord beheer van huishoudelijke afvalstoffen”, en stelt vervolgens:

“OVAM verwijst in diens advies d.d. 2/6/2015 naar ‘Vanuit het oogpunt afval- en materialenbeleid kan de aangevraagde stortplaats op heden vergund worden met de aanvaarding van de bedrijfseigen afvalstroom’. OVAM komt hierbij niet verder dan in zeer algemene termen te verwijzen naar het ‘afval- en materialenbeleid’ zonder concreet en precies aan te halen in welk uitvoeringsplan dan wel staat dat er voor ‘bedrijfseigen afval’ een uitzondering kan gemaakt worden op het hierboven aangehaalde moratorium op afvalstromen.

Niet alleen heeft dit advies een motiveringsgebrek, tevens stellen we vast dat de adviesverlener hiermee het vertrouwensbeginsel geschonden heeft, door eerst in 2013 in diens advies op een concrete beleidsdoelstelling uit een goedgekeurd uitvoeringsplan te wijzen en later die beleidsdoelstelling links te laten liggen en een andersluidend advies te formuleren, dit terwijl er nergens een concrete bepaling is die stelt dat bedrijfseigen afval anders dient beoordeeld te worden dan afval afkomstig van andere bedrijven.

In de provinciale milieuvergunningscommissie verklaarde OVAM [...]: ‘(..) OVAM stelt dat het dossier zoals het nu voorligt voor een stuk is doorgesproken met OVAM, omdat er na de weigering van de minister uiteindelijk een definitieve oplossing moet worden gevonden om de eindafwerking te kunnen realiseren. Het dossier sleept reeds veel te lang aan. (..)’. Dit betreft echter allerm minst een deugdelijk element om af te wijken van het goedgekeurde uitvoeringsplan.

Doordat de Minister eveneens niet motiveert waarom ze afwijkt van het hierboven geciteerde uitvoeringsplan is diens besluit eveneens behept met een motiveringsgebrek. Door niet na te gaan waarom OVAM plots een andersluidend advies formuleert heeft ze tevens onzorgvuldig gehandeld. Tevens heeft ze hiermee artikel 11 §3 van het Materialendecreet geschonden door niet aan te geven waarom diens besluit verzoenbaar is met het geciteerde uitvoeringsplan”.

Voorts argumenteert zij, specifiek wat het gedeelte regularisatie betreft:

“De door OB&D NV [...] reeds aangevoerde afvalgronden liggen er door de uitspraak van de Raad van State van 10 oktober 2013 illegaal. OB&D NV heeft geen excuus voor het feit dat er geen afvalgronden mogen gestort zijn.

Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur heeft op 21 mei 2014 [...] de vergunning geweigerd voor de categorie 2-stortplaats voor anorganische niet-gevaarlijke afvalstoffen met een laag organisch/bioafbreekbaar gehalte. Het ging hier over de weigering voor een categorie 2-stortplaats voor de rubriek 2.3.6.b.3).

[...]

De Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw heeft op 1 oktober 2015 beslist om aan OB&D NV opnieuw een milieuvergunning toe te kennen voor een categorie 2-stortplaats voor de rubriek 2.3.6.b.3).

In de overweging die aan deze beslissing vooraf gaat, staat het volgende: ‘(..) Overwegende dat voor stortvak 2A, deel 1, er momenteel geen milieuvergunning is, terwijl hier in het verleden al wel anorganische, niet-gevaarlijke afvalstoffen met een laag organisch/bioafbreekbaar gehalte werden gestort (met een opvulcapaciteit van 12.921 m³); Overwegende dat met onderhavige vergunningsaanvraag getracht wordt om de reeds gestorte materialen in stortvak 2A, deel 1, te regulariseren waarbij deze reeds gestorte materialen worden afgedekt en geïsoleerd (een definitieve afsluitlaag met eindafdek bovenaan de stortcel; ..)’

In de betwiste vergunning van 1 oktober 2015 werden door de Minister voor de rubriek 2.3.6.b.3) geen nieuwe argumenten naar voor gebracht die het verlenen van de vergunning voor deze rubriek zouden verantwoorden.

Het feit dat de stortplaats waarvoor geen vergunning bestaat, werd afgedekt overeenkomstig de Vlaamse voorwaarden, vormt geen geldige verantwoording om de vergunning vooralsnog toe te kennen.

Voor eenzelfde rubriek werd op 21 mei 2014 en op oktober 2015 bijgevolg een volledig tegenovergestelde beslissing genomen zonder bijkomende motivatie. Dit getuigt niet van behoorlijk bestuur.

[...]

In ieder geval zijn er geen afdoende motieven die het regulariseren van de gestorte grond verantwoorden. Daarnaast vertrekt verweerder van een fout gegeven dat het hier om een bestaande stortplaats zou gaan”.

Wat betreft de vergunning voor de “mono-stortplaats categorie 2 voor bedrijfsgebonden, niet-reinigbare, niet-gevaarlijke gronden” meent de verzoekende partij dat deze omschrijving, die niet overeenstemt met een indelingsrubriek, op misleidende wijze de termen “mono-stortplaats” en “bedrijfsgebonden” hanteert. Zij heeft bij OVAM gegevens opgevraagd over de activiteiten van de zusterbedrijven van wie de bedrijfsgebonden afvalstoffen afkomstig zouden zijn, en stelt dat de betreffende niet-reinigbare gronden afkomstig zijn van derden.

10. De verwerende partij merkt in haar nota op dat het advies van OVAM van 2 juni 2015 gunstig is en dat het op 15 januari 2015 in eerste aanleg verleende gunstig advies er uitdrukkelijk in wordt bevestigd. Zij haalt het betrokken advies uitvoerig aan, inzonderheid waar gesteld wordt dat de goedgekeurde toekomstvisie “De rol van stortplaatsen binnen het materialenbeleid” niet van toepassing is op “onder meer monostortplaatsen voor bagger- en ruimingsspecie en op andere bedrijfsgebonden monostortplaatsen, aangezien op deze stortplaatsen enkel specifieke afvalstromen worden gestort afkomstig van de eigen bedrijvigheid van de exploitant (de afvalstromen zijn dus niet afkomstig van derden)”, zodat “[v]anuit het oogpunt afval- en materialenbeleid [...] de aangevraagde stortplaats op heden vergund [kan] worden met de aanvaarding van de bedrijfseigen afvalstroom, die zou instaan voor een voldoende grote aanvoer op de stortplaats”.

Voorts benadrukt zij dat de verzoekende partij verwijst naar een advies van OVAM over een “andersluidende” milieuvergunningsaanvraag en dat niet valt in te zien waarom zij daaromtrent iets zou moeten hebben motiveren, “te meer wanneer blijkt dat het standpunt in dit advies door de gespecialiseerde adviesverlenende instantie (OVAM) thans zelf wordt tegengesproken”. In voorliggende procedure werd volgens haar door OVAM duidelijk uiteengezet “waarom de beoogde exploitatie wél verenigbaar is met het uitgestippelde afval- en materialenbeleid”, en de verzoekende partij toont niet aan waarom wel rekening diende te worden gehouden met het door haar genoemde uitvoeringsplan. In dit verband verwijst zij naar de motivering van de bestreden beslissing.

De verwerende partij besluit dat ze gelet op het gunstig advies van de OVAM de gevraagde vergunning kon verlenen, dat de verzoekende partij het handhavings- en het vergunningsluik door elkaar haalt en dat de kwade trouw bij een vergunningsaanvraag niet mag worden verondersteld.

11. De tussenkomende partij betoogt dat de verzoekende partij zich beroept op een foutieve opvatting over de formelemotiveringsplicht omdat “er [...] geen enkele rechtsregel [is] die vereist dat de minister aangeeft waarom ze al dan niet ‘afwijkt’ van adviezen” en nog minder van adviezen die in andere dossiers werden uitgebracht, dat de bestreden beslissing “volledig in de lijn ligt van de uitgebrachte adviezen en de kritiek van verzoekende partij zich richt op eerdere beslissingen of adviezen”, dat het uitvoeringsplan “Milieuverantwoord beheer van huishoudelijke afvalstoffen” te dezen niet van toepassing is omdat het een uitwerking bevat van het beleid inzake huishoudelijk restafval, dat een uitvoeringsplan overigens geen grond kan vormen om een milieuvergunning te weigeren en dat een beweerd stortmoratorium uiteraard geen betrekking kan hebben op de eigen bedrijfsafvalstoffen.

Voorts stelt de tussenkomende partij dat er van illegaal gestorte afvalstoffen geen sprake is. Er werd steeds gestort conform een geldige milieuvergunning en de activiteiten werden steeds uitgevoerd met naleving van de geldende algemene, sectorale en bijzondere uitbatingsvoorwaarden.

Zij wijst op het “feitelijk proces” waarbij gronden in het kader van het grondverzet terechtkomen in de recyclagecentra BSV en GRC Westkust (GRC), die gronden daar worden gereinigd en opgeslagen (TOP) in afwachting van de afvoer naar hun definitieve bestemming. De niet-reinigbare gronden krijgen na een onreinigbaarverklaring het statuut van afvalstof. BSV/GRC Westkust zijn dus wel degelijk de producenten van deze afvalstoffen. De tussenkomende partij ontkent dat zij en/of haar zusterbedrijven moeten aantonen over afvalgronden te beschikken in hoeveelheden die met het bestreden besluit werden vergund om te storten (40.000 tot 60.000 ton per jaar). De tussenkomende partij besluit dat de uiteenzetting van de verzoekende partij een “zeer feitelijk en technisch discours [is] dat in feite in de administratieve procedure thuishoort en niet in huidige procedure”.

Beoordeling

12. Met een besluit van 29 maart 2012 heeft de verwerende partij aan de tussenkomende partij een milieuvergunning verleend voor de exploitatie van een stortplaats ingedeeld in rubriek 2.3.6, b), 3), van de indelingslijst bij Vlarem I. Deze vergunning werd bij arrest nr. 225.043 van 10 oktober 2013 door de Raad van State vernietigd, omdat, terwijl OVAM op 29 juli 2011 wat die rubriek betreft ongunstig had geadviseerd, uit de motivering niet kon worden begrepen waarom de vergunning werd verleend. Vervolgens heeft de verwerende partij zich op 21 mei 2014 aangesloten bij het, om dezelfde redenen, ongunstig advies van OVAM van 4 november 2013, en heeft zij de vergunning geweigerd.

Met het thans bestreden besluit van 1 oktober 2015 verleent de verwerende partij echter opnieuw een vergunning voor de exploitatie van een stortplaats ingedeeld in rubriek 2.3.6, b), 3), ter regularisatie van de afvalstoffen - ongeveer 22.900 ton of 12.921 m³ - die werden gestort vóór het voornoemde vernietigingsarrest.

13. De formelemotiveringsplicht vereist dat uit de motivering van de bestreden beslissing zelf kan worden afgeleid waarom een vergunning die op 21 mei 2014 niet kon worden verleend, op 1 oktober 2015 wel kan worden verleend, of minstens, waarom de redenen die op eerstgenoemde datum hebben verhinderd om een vergunning te verlenen, thans de vergunningverlening niet langer in de weg staan.

Dienaangaande bevat de bestreden beslissing geen enkele redengeving. Evenmin is daarover iets terug te vinden in de adviezen van OVAM van 15 januari 2015 en 2 juni 2015. Dat er bij de omschrijving van het “Voorwerp van de aanvraag” wordt vermeld dat “rubriek 2.3.6.b.3 [...] enkel [wordt] aangevraagd om de sectorale voorwaarden inzake afwerking en nazorg te kunnen opleggen en aldus de tussen 26 augustus en 10 oktober 2013 gestorte afvalstoffen (ca 22 900 ton) conform de VLAREM II-bepalingen te kunnen afdekken en

isoleren”, geeft slechts het streven van de aanvrager weer. Bij de “Toetsing aan het afval- en materialenbeleid”, neemt dit advies enkel de nog te storten afvalstoffen in beschouwing. OVAM besluit zelfs uitdrukkelijk dat het advies gunstig is “voor het veranderen door wijziging en uitbreiding van de bestaande DOP met een bedrijfsgebonden stortplaats voor niet-reinigbare, verontreinigde gronden afkomstig van de eigen bedrijvigheid van de exploitant [...] (meer bepaald het ingerichte stortvak 2A, deel 2) [...]”. Dit kan uiteraard niet begrepen worden als een gunstig advies voor de regularisatie van stortvak 2A, deel 1, de onvergunde stortplaats ingedeeld in rubriek 2.3.6, b), 3), van de indelingslijst.

Het middel is ernstig.

B. Spoedeisendheid

Standpunt van de partijen

14. Onder het opschrift “moeilijk te herstellen ernstig nadeel” zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“[...] Door deze exploitatie werden reeds de ruigten en moerasvegetatie gelegen in en aan het stortvak vernietigd, zoals hierboven uiteengezet over de rechtstreekse impact van het betwiste besluit.

Herstel van deze vegetatie is alleen mogelijk na het verwijderen van de afvalstoffen en de aanhorigheden, welk op lange termijn een nagenoeg onmogelijke klus zal zijn met alle nadelige gevolgen voor het milieu vandien.

[...] De nabestemming als bosgebied zal door de vergunning van een categorie 2 stortplaats onmogelijk te realiseren zijn.

Deze nabestemming maakt deel uit van de bouwvergunning van 6 juli 2007, verleend door de stad Ronse, waarin staat hoe de stortplaats bij nabestemming moet ingericht worden.

Op basis van de conclusie van de MER-ontheffingsnota stelt de vergunningaanvrager voor om de site te beheren via een doorgedreven hakbeheer. Het hakhoutbeheer is echter ontoereikend om een echt ‘bos’ te creëren, zijnde de som van bomen plus houtachtige struikvegetaties (art. 3 §1 Bosdecreet). In het beste geval zal er dan sprake zijn van planten met een geringe omtrek na een periode van acht jaar, hetgeen niet overeenstemt met een ‘boom’ (art 4.2.1 Vlaamse Codex voor Ruimtelijke Ordening).

De door de vergunning bepaalde laag teelaarde van 1 meter is bovendien

onvoldoende voor de groei van hoogstammige bomen, waarvan wortels dieper gaan.

[...] Uit de informatie die door Milieu-inspectie bezorgd werd (toegevoegd als bijlage 21), blijkt dat er in de periode tussen 29 augustus en 11 oktober 2013 op het terrein gelegen Schorissesteenweg z/n te Ronse door OB&D NV in totaal 23.894,14 ton afvalgrond (overeenkomend met de 12.921 m³ waarover sprake in de betwiste vergunning) gestort werd. Deze afvalgrond was afkomstig van drie bodemsaneringsprojecten. Het zusterbedrijf van OB&D NV BSV fungeerde hier als ophaler van afvalstoffen en niet als producent.

Er kan van uitgegaan worden dat de afvalgronden die OB&D NV bijkomend wenst te storten in de zogenaamde monostortplaats van een vergelijkbare oorsprong zullen zijn. In plaats van om een monostort gaat het bij het storten van dergelijke afvalgrond in werkelijkheid om een vermenging van afvalgronden afkomstig van diverse locaties en met een verscheidenheid van verontreinigingen.

Door de te storten afvalgrond te herbenoemen, door de beoogde stortplaats een monostortplaats te noemen en op de vervoersdocumenten als herkomst van de afvalgrond de locatie van één der zusterbedrijven te vermelden, hoeft de werkelijke oorsprong en de basiskarakterisering van de afvalgrond niet meegedeeld te worden. Controle door de toezichthoudende overheid naar de bron van de afvalgrond is in theorie nog mogelijk maar zeer moeilijk en wordt normaliter niet uitgevoerd. Het gevolg hiervan is dat de milieuhandhavende overheden en de bevolking geen weet zullen hebben van welke afvalgronden er op het grondgebied worden gestort.

De gevolgen voor de bodem en de natuur zijn in dit geval niet te voorzien en zullen zonder twijfel ernstige schade toebrengen.

[...] Door de beslissing van de minister om uiteindelijk niet als voorwaarde een zeer nutriëntarme grond op te leggen als afdeklaag, zal de run-off van hemelwater (dat via de boven het stort aangelegde draineringslaag in de omgevende oppervlaktewateren, o.a. de Molenbeek/Maarkebeek) van slechte kwaliteit zijn. Kortom er komt vervuiling in het natuurlijk milieu van de beek (en de beken en rivieren waar deze beek verder in uitmondt).

In dit geval sijpelt het regenwater dat niet opgenomen wordt door de planten, door de teelaarde waarbij de aanwezige organische stoffen (=nutriënten) meestromen. Vervolgens stroomt het met die nutriënten richting de lager gelegen beken alwaar het ernstige schade aanbrengt aan het beekmilieu dat te maken krijgt met een overdaad aan nutriënten (zie sub IV, vierde middel voor meer toelichting bij dit proces), welk ook een ernstige bedreiging vormt voor het aanwezige visbestand.

Bovendien, omwille van de ligging in de Vlaamse Ardennen geeft de wijze van inkapseling van de stortplaats op termijn geen garantie dat de kwaliteit van het grondwater in het omgevende VEN-gebied gevrijwaard blijft. Daardoor kunnen er afvalstoffen doorsijpelen naar de watervoerende grondlagen die de bronnen voeden in het naastliggende natuurgebied van Bos ter Eycken. De streek van de Vlaamse Ardennen vormt een bronnengebied waarvan een aantal bronnen ook worden gecommercialiseerd (o.a. Straal Bronnen, die gebruik maakt van een grondwaterwinning van categorie B gelegen op een afstand van 5 km van de site) en waar ook talrijke privé personen gebruik maken van

grondwater voor huishoudelijk gebruik.

[...] De Minister heeft in het bestreden besluit nagelaten aan te geven hoe de schade aan de natuur kan vermeden worden na de nazorgfase.

Het is niet voldoende om enkel aan te geven dat er in de vergunde uitbatingsperiode geen effecten zullen veroorzaakt worden die enige betekenisvolle invloed zullen hebben op het aanpalende habitatrichtlijngebied. De HDPE-folie waarin de te storten specie zal ingepakt worden, zal na enkele decennia beginnen te verweren en kan niet ten eeuwen dage intact blijven. Door de in de tijd beperkte levensduur van de HDPE folie (30 tot maximum 50 jaar [...]) en door de aanwezigheid van organische stoffen - voor wat de bodemlaag betreft mogelijk minder) bestaat het gevaar op lekkage naar de ondergrond. Het is dan ook terecht aan te nemen dat de in de vergunning verplichte afwerking van de stortplaats de tand des tijds hoogstwaarschijnlijk niet zal doorstaan.

Gelet op het feit dat de nazorg slechts 30 jaar verplicht is (Art. 5.2.4.5.4. §1 Vlarem) en de minister geen bepalingen oplegt voor na deze periode, zal de HDPE-folie op langere termijn stilaan vergaan. Op dat ogenblik is er geen garantie meer en is er geen sprake meer van een afgesloten stort en bestaat een ernstig en duidelijk gevaar op schade aan de omgeving”.

15. De verwerende partij meent dat “4 van de 5 punten die door verzoekende partij worden aangehaald [...] hoegenaamd geen aspecten zijn die een eventuele schorsing, in het licht van de notie spoedeisendheid, zouden kunnen rechtvaardigen”. Dat er door de exploitatie reeds ruigtes en moerasvegetatie zijn verdwenen, kan evident niet meer worden verholpen door de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. De beweerde onmogelijkheid van het realiseren van de nabestemming bosgebied maakt het beroep evenmin spoedeisend. De controle op de herkomst van de afvalstoffen betreft niet de vergunningverlening maar de handhaving. Met betrekking tot de nazorgfase, wijst de verzoekende partij zelf op de fase 30 jaar na aanvang van de exploitatie, terwijl de voorwaarde van spoedeisendheid erop gericht is om beweerde onmiddellijke schadelijke gevolgen te remediëren en dus geen schadelijke gevolgen die zich pas na 30 jaar zouden voordoen. Wat betreft de afwerking van de stortlaag, toont de verzoekende partij evenmin onherroepelijke schadelijke gevolgen aan. Die afwerking vormt immers de laatste fase van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Met het louter poneren dat er zich schade zou kunnen voordoen na afloop van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, dit is ten vroegste na 1 oktober 2017, maakt zij de spoedeisendheid van de vordering niet aannemelijk.

16. De tussenkommende partij stelt dat de verzoekende partij geen spoedeisendheid aantoont maar zich beperkt tot “een verwijzing naar de vermeende nadelige gevolgen bij de verdere exploitatie van de stortplaats”. “Uiterst ondergeschikt” zet zij uiteen dat de verzoekende partij in eerdere procedures enkel de vernietiging en niet de schorsing van de verleende milieuvergunning heeft gevraagd en dat niet wordt aangetoond waarom deze zaak niet via de gewone annulatieprocedure kan worden afgehandeld.

De ruigtevegetaties waar de verzoekende partij naar verwijst zijn pioniersvegetaties die van nature tijdelijk zijn en voorkomen in dynamische biotopen. Ze ontstaan opnieuw op plaatsen die afgewerkt worden. Ze zijn biologisch waardevol, maar niet zeldzaam. De nabestemming als bosgebied wordt helemaal niet gehypothekeerd, zoals blijkt uit de adviezen van het Agentschap voor Natuur en Bos. Zelfs indien er ooit bepaalde stukken in hak(hout)beheer zouden worden gezet, dan nog blijft het een bos. Een hakhoutbeheer is een heel gewone wijze van bosbeheer, die in de meeste bossen op bepaalde zones wordt toegepast.

De vergunning voorziet niet een teelaardelaag van één meter, maar wel in een bewortelingslaag van twee meter.

Door een vermeend gebrek aan handhaving door de afdeling Milieu-inspectie wordt het spoedeisend karakter van de vordering niet mee onderbouwd. Het is perfect mogelijk na te gaan welke gronden worden gestort. De monostortplaats bevindt zich in een aparte stortcel, gescheiden met een gelaste folieplaat van de niet-monostortplaats. De gestorte afvalstromen zijn enkel afkomstig van het eigen grondrecyclagebedrijf BSV/GRWestkust. OVAM heeft deze afvalstromen reeds gecontroleerd aan de bron. Alle voorzieningen, zoals opgelegd door Vlarem, zijn getroffen, zodat schade aan de leefomgeving niet mogelijk is.

Ook de vermeende bedreiging door nutriënten is puur hypothetisch. De eindafdeklaag zal immers bestaan uit diepere ondergrond en zal dus per definitie nutriëntenarm zijn. Ernstige schade aan het beekmilieu, het aanwezige visbestand of de grondwaterwinningen zijn dan ook onmogelijk.

De tussenkomen partij beklemtoont dat het vermijden van schade aan de natuur wordt gegarandeerd in het nazorgplan en de realisatie van de nazorg gedurende 30 jaar, zoals opgelegd wordt door Vlarem-reglementering. De nazorg houdt onder meer de zorg in voor de eindafdeklaag en de aanplantingen. De aard en de dikte van de folies en de wijze waarop ze moeten worden aangebracht, wordt opgevolgd door een stortplaatsdeskundige. Deze werkwijze garandeert de toepassing van de Beste Beschikbare Technologieën.

Er is geen sprake van een actueel en acuut gevaar voor de omgeving op grond waarvan de zaak te spoedeisend zou zijn voor de behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring. Eén en ander wordt trouwens net tegengesproken door de door de dienst MER goedgekeurde ontheffingsnota, het bestreden besluit en de verschillende adviezen die werden uitgebracht in het kader van deze procedure.

Beoordeling

17. Een zaak is spoedeisend, en dus vatbaar voor beoordeling in kort geding, zodra de vrees voor schade van enig belang, of zelfs voor ernstige nadelen, een onmiddellijke beslissing wenselijk maakt. Bijgevolg mag het kort geding worden gehanteerd wanneer het geschil niet met de gewone procedure binnen de gewenste tijdsperiode opgelost kan worden, inzonderheid omdat de verzoekende partij dreigt terecht te komen in een toestand met onherroepelijke schadelijke gevolgen.

18. De bestreden milieuvergunning werd verleend voor een termijn van twee jaar, eindigend op 1 oktober 2017. In de motivering van de bestreden

beslissing wordt die korte vergunningstermijn verklaard door de bedoeling van de exploitant om “in een zeer korte periode van maximum 2 jaar het oorspronkelijke reliëf te herstellen zodat de nabestemming bosgebied van de hele site snel kan gerealiseerd worden, zoals voorzien in het natuurontwikkelingsplan”.

In de gegeven concrete omstandigheden is het derhalve niet denkbeeldig dat de stortplaats op zeer korte termijn wordt volgestort en vervolgens volledig wordt afgewerkt. De verzoekende partij dreigt also geconfronteerd te worden met een onherroepelijke toestand wanneer de uitkomst van de procedure ten gronde zou moeten worden afgewacht. De milieueffecten verbonden aan de definitieve fysieke verandering van de omgeving en de blijvende aanwezigheid van afvalstoffen, zijn aan te merken als onherroepelijke schadelijke gevolgen.

Aan de voorwaarde van de spoedeisendheid is voldaan.

19. Hieruit volgt dat voldaan is aan de bij artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

VII. Kosten

20. De bijdrage in de betaling van de kosten, inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding, wordt bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

BESLISSING

1. Het verzoek van de NV OB&D tot tussenkomst wordt ingewilligd.

2. De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw van 1 oktober 2015 waarbij het bestuurlijk beroep ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 26 maart 2015, houdende het weigeren aan de NV OB&D van de milieuvergunning voor het exploiteren van een stortplaats categorie 2, gelegen aan de Schorissesteenweg te Ronse, gegrond wordt verklaard, de beroepen beslissing wordt opgeheven en aan de NV OB&D de gevraagde vergunning wordt verleend voor een termijn van twee jaar.

3. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventwintig april tweeduizend zestien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Peter Sourbron,
bijgestaan door

Elisabeth Impens,

staatsraad, waarnemend voorzitter,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Peter Sourbron